

12. Woodward R. Obama's Wars / Woodward R., 2010.
13. The New Way Forward – The President's Address [Електронний ресурс] // The White House – President Barack Obama. – 2009. – Режим доступу: <https://obamawhitehouse.archives.gov/blog/2009/12/01/new-way-forward-presidents-address>.
14. Obama: US troop withdrawal to begin [Електронний ресурс] // Boston. – 2011. – Режим доступу: http://archive.boston.com/bigpicture/2011/06/obama_us_troop_withdrawal_to_b.html.
15. Obama plans to end U.S. troop presence in Afghanistan by 2016 [Електронний ресурс] // Reuters. – 2014. – Режим доступу: <http://www.reuters.com/article/us-usa-afghanistan-obama/obama-plans-to-end-u-s-troop-presence-in-afghanistan-by-2016-idUSKBN0E71WQ20140527>.
16. Report on Progress Toward Security and Stability in Afghanistan [Електронний ресурс] // U.S. Department of Defense. – 2011. – Режим доступу: https://www.defense.gov/Portals/1/Documents/pubs/October_2011_Section_1230_Report.pdf.
17. Fact Sheet: The U.S.–Afghanistan Strategic Partnership Agreement [Електронний ресурс] // The White House – President Barack Obama. – 2011. – Режим доступу: <https://obamawhitehouse.archives.gov/the-press-office/2012/05/01/fact-sheet-us-afghanistan-strategic-partnership-agreement>.
18. Explainer: Key Points In U.S.–Afghan Bilateral Security Agreement [Електронний ресурс] // Radio Free Liberty. – 2014. – Режим доступу: <https://www.rferl.org/a/explainer-bsa-afghan-us-security-agreement-bsa/26613884.html>.
19. Afghanistan's Insurgency after the Transition [Електронний ресурс] // International Crisis Group. – 2014. – Режим доступу: <https://www.crisisgroup.org/asia/south-asia/afghanistan/afghanistan-s-insurgency-after-transition>.
20. An Open Letter to the President: Do Not Withdraw from Afghanistan [Електронний ресурс] // Foreign Policy. – 2015. – Режим доступу: <http://foreignpolicy.com/2015/10/01/an-open-letter-to-the-president-do-not-withdraw-from-afghanistan-obama/>.
21. Two of His Ex–Pentagon Chiefs, Others, Ask Obama To Maintain Afghanistan Troop Levels [Електронний ресурс] // The District Sentinel. – 2015. – Режим доступу: <https://www.districtsentinel.com/two-of-his-ex-pentagon-chiefs-others-ask-obama-to-maintain-afghanistan-troop-levels/>.

Zymenkova V. V., PhD student of Department of international relations and foreign policy, Taras Shevchenko National University of Kyiv (Ukraine, Kyiv), v.zymenkova@gmail.com

Barack Obama's Afghanistan Legacy

On taking up the office, U.S. President Barack Obama put the war in Afghanistan at the forefront of his foreign policy strategy following eight years of neglect by a Bush administration preoccupied by the war in Iraq. This article analyzes and assesses key elements of Barack Obama's strategy for Afghanistan, identifying its' strategic mistakes.

Keywords: Afghanistan, USA, Taliban, Al Qaeda, Barack Obama, US foreign policy.

* * *

УДК327.5(5–15)(1–194.2):32(44)+(73)

Юрчак В. М.,
аспірантка, ДВНЗ «Прикарпатський національний
університет імені Василя Стефаника» (Україна,
Івано–Франківськ), vitaliayurchak@gmail.com

БЛИЗЬКОСХІДНІ КОНФЛІКТИ ЯК ВИКЛИК ФРАНКО–АМЕРИКАНСЬКОМУ ПАРТНЕРСТВУ

Здійснено аналіз близькосхідної політики Французької Республіки та США та охарактеризовано вплив близькосхідних конфліктів на розвиток двосторонніх взаємин між Французькою Республікою та США та формування франко–американського партнерства на сучасному етапі.

Ключові слова: франко–американське партнерство, близькосхідні конфлікти, близькосхідна політика Французької Республіки та близькосхідна політика США.

Близькосхідні конфлікти мають значний вплив на розвиток двосторонніх взаємин між Французькою Республікою та США. Вивчення ролі Парижа та

Вашингтону у вирішенні конфліктних питань на Близькому Сході допомагає зрозуміти сутність двосторонніх взаємин між двома державами. Крім того, від франко–американської співпраці залежить якість врегулювання близькосхідних конфліктів, боротьби з тероризмом та міжнародної безпеки в цілому.

Мета дослідження полягає у висвітленні сучасного стану франко–американських відносин та визначенні механізму розвитку двосторонніх взаємин між Французькою Республікою та США у контексті порівняльного аналізу французької та американської позиції щодо вирішення регіональних конфліктів на Близькому Сході.

Аналіз досліджень та публікацій. Дослідженням франко–американських відносин на сучасному етапі приділяють увагу такі західні автори, як: Ф. Бозо, Е. Братберг, Ю. Ведрін, Ж.–Д. Левіт, Р. Люкік, Б. Фішмен, Ф. Шарільон тощо. Слід також відзначити російських дослідників А. Філатову, Н. Тишук, М. Панюжеву, які вивчають франко–американські відносини та звертають увагу на вплив регіональних конфліктів на Близькому Сході на двосторонні взаємини Французької Республіки та США. В українській науковій базі є дослідження трансатлантичних відносин, які певною мірою характеризують франко–американські взаємини на початку ХХІ ст. Так, наприклад, Ю. Басняк досліджує безпековий чинник трансатлантичних відносин та зачіпає питання щодо розвитку франко–американських відносин.

Близькосхідні конфлікти є справжнім «гордієвим вузлом», розв'язання якого впливає не тільки на міжнародну безпеку та стабільність, але й на розвиток двосторонніх взаємин між Французькою Республікою та США. В загальному США та Французька Республіка є традиційними союзниками, чиє політичне та військове співробітництво має важливе значення на міжнародній арені. Обидві держави прагнуть встановити мир та безпеку в стратегічному нестабільному регіоні, врегулювати конфлікти, які призводять до загибелі мирного населення, впровадити демократичні реформи та знищити терористичні угруповання.

Однак, на початку ХХІ ст., в роки президенства Ж. Ширака у Франції та відповідно Дж. Буша у США, простежуються відмінності у веденні їх близькосхідної політики, тому й відбувається погіршення у франко–американських відносинах. Насамперед це сталося через протистояння двох моделей політичного устрою – однополярного світу під егідою США та мультиполярного світу під егідою Французької Республіки. До того ж спостерігалися розбіжності в зовнішньополітичних концепціях: американський глобалізм та атлантизм проти французького голлізму та європеїзму [3].

Прикладом франко–американського протиріччя являється іракська криза 2003 р. В той час Франція відкрито критикувала США за організацію військової інтервенції в Ірак. Також слід відзначити, що позиція Парижа та Вашингтону відрізнялася щодо вирішення палестино–ізраїльського конфлікту [9]. Французи більш лояльніше ставилися до Палестинської Національної Адміністрації, в той час як Вашингтон вважав, що мир може бути досягнутий тільки після перетворення палестинських територій на демократичні держави з

прийняттям легітимності ізраїльської присутності в регіоні [6]. Проте, Французька Республіка та США більш чітко скоординували свої позиції щодо ліванської кризи 2006 р., прийняті Резолюції №1701 РБ ООН щодо врегулювання сирійсько-ізраїльського конфлікту та щодо розслідування вбивства прем'єр-міністра Лівану Р. Харірі [7]. Також на рубежі 2005–2006 рр. Париж та Вашингтон налагодив тісну співпрацю щодо вирішення іранської ядерної проблеми.

Після приходу до влади нових адміністрацій в 2007 р. у Французькій Республіці та в 2009 р. відповідно у США, французька та американська близькосхідна політика була схожою у контексті вирішення конфліктів у цьому нестабільному регіоні. Франція та Сполучені Штати Америки скоординували свої дії щодо революційних подій під час арабської весни, проявили співпрацю у військовому конфлікті у Лівії в 2011 р., зберегли спільну позицію щодо посилення санкцій проти Ірану, щоб перешкоджати розвитку ядерної програми. Це тісне співробітництво в галузі оборони та безпеки супроводжувалося також координацією політичної та фінансової політики [4].

Франко-американське співробітництво активізувалося після протестів у Лівії в лютому 2011 р. та як реакція на жорстокий режим Каддафі, що загрожував гуманітарною кризою в місті Бенгазі. У відповідь на лівійську кризу, Французька Республіка та США взяли участь у військовій інтервенції в Лівію, яка була санкціонована Резолюцією Ради Безпеки ООН №1973. Без втручання Франції та США, кривава громадянська війна, ймовірно, вибухнула, розширивши можливості джихадистів з одного боку і Каддафі з іншого, та нагадувала б ситуацію, яка є на сьогодні в Сирії. До того ж приплив біженців з близькосхідних держав та пов'язана з цим загроза тероризму, впливали на активну реакцію Французької Республіки та зміну її близькосхідної політики [7].

Такому зближенню двосторонніх взаємин між Французькою Республікою та США слід завдячити також французькому президентові Н. Саркозі, який здійснив вагомий внесок у зміцнення франко-американських відносин [5]. Проамериканські погляди Н. Саркозі щодо Сполучених Штатів Америки сформувався через його досвід роботи з американським суспільством у Міжнародній програмі лідерів державних департаментів США [7]. Крім того, адміністрація Б. Обама також переосмислила свої двосторонні взаємини з Французькою Республікою та змінила свій підхід щодо ведення зовнішньої політики та вирішення питань міжнародної безпеки, ролі ООН та впровадження концепції взаємодопомоги у нестабільному регіоні Близького Сходу.

Активну фазу франко-американського партнерства ми спостерігаємо в 2012 р. після обрання французького президента Ф. Олланда та початку громадянської війни в Сирії. Відразу після приходу до влади, Ф. Олланд зустрівся з Б. Обамою у 2012 р. і Франція стала першим партнером США у вирішенні близькосхідних конфліктів. З того часу дві держави прагнуть зменшити зростання Ісламської Держави, яке частково сприяло початок сирійської громадянської війни та обмеженню державної влади в Іраку. Крім того, Париж та Вашингтон беруть участь у вирішенні міграційної та гуманітарної

криз, які сталися в результаті війни в Сирії. Франко-американське партнерство також прослідковується під час розв'язання іранської ядерної проблеми та питання, пов'язаного з підтримкою Іраном терористичних груп у близькосхідному регіоні.

10 лютого 2014 р. Ф. Олланд відвідав Білий Дім з офіційним візитом та обговорив питання іранської ядерної програми та Сирії. Це був перший державний візит для французького президента з 1996 р., що свідчить про наближення відносин між двома державами. В французькій та американській пресі «Le Monde» і «The Washington Post» публікувалися статті про співробітництво Америки та Франції в сфері близькосхідної безпеки, співробітництво в НАТО, спільні зусилля щодо знешкодження хімічної зброї в Сирії, партнерство щодо вирішення іракського питання та кроки щодо відвернення встановлення Аль-Каїди в Африці [11].

Г. Конлі, аналітик Центру стратегічних та міжнародних досліджень, зауважив, що франко-американські відносини стають надзвичайно важливими. «Зараз ми говоримо про співпрацю в Африці, партнерство щодо іранської проблеми та вирішення конфлікту в Сирії. Ці глобальні питання сьогодення висвітлюють франко-американські двосторонні взаємини», зауважив він [11].

Незважаючи на франко-американські протиріччя щодо іракської кризи в 2003 р., Французька Республіка підтримувала позицію Б. Обама щодо завершення бойової місії в Іраку. Однак, Ісламська Держава скористалася послабленням американського впливу та зростаючим невдоволенням населення та в середині 2014 р. почала контролювати широкий діапазон іракської території, повернувши Сполучені Штати до військових дій в Іраку, як це ніколи не передбачалося адміністрацією Б. Обама. Зважаючи на міграцію населення з близькосхідного регіону та загроза терористичних актів, протидія зникненню Ісламської Держави стала також пріоритетом для Французької Республіки [6]. Щодо іракського питання, Ф. Олланд підтримав зусилля Спеціального представника Генерального секретаря ООН щодо формування уряду національної єдності, який може, при допомозі міжнародного співтовариства, ізолювати екстремістські групи, забезпечити суверенітет території та контроль за рухом населення і боротьбу з незаконним обігом усіх видів (зброя, наркотики, торгівля людьми тощо). Вже у вересні 2014 р. Франція приєдналася до міжнародної коаліції під егідою США, яка здійснила військову інтервенцію в Ірак. У березні 2015 р. Франція та США завдали авіаудари по позиціях бойовиків терористичної організації «Ісламська держава» в Іраку.

У вересні 2015 р. Французька Республіка також здійснила військові дії щодо «Ісламської держави» в Сирії. Президент республіки Ф. Олланд заявив, що проблема біженців значною мірою відіграла роль у цьому питанні. 15 листопада 2015 р. авіація Франції та США завдала авіаудари по місту Ракка, що свідчить про налагодження франко-американського партнерства та спільну координацію дій.

У грудні 2015 р. під час короткого візиту до США президент Франції Ф. Олланд заявив, що США і Франція домовилися активізувати повітряні удари, спрямовані проти «Ісламської Держави», після того,

як відбулися терористичні атаки в Парижі. Також Французька Республіка виступала з підтримкою військових дій США у Сирії, що відбулися в квітні 2017 р. та завдали ракетного удару по одній з авіабаз Б. Асада. До того ж франко-американське партнерство відіграло визначальну роль щодо знищення сирійських запасів хімічної зброї.

Експерт Європи Ч. Купчан вважає, що «Франція стала найсильнішим партнером в галузі безпеки для Сполучених Штатів, підтримуючи політику США щодо Сирії та Ірану та вживши жорсткі військові дії у Малі». Також дослідник зазначив, що «Франція стала найактивнішим і стабільним партнером Америки в Європі у сфері безпеки та вирішенні проблем у близькосхідному регіоні. Це частково пов'язано з тим, що англійці дистанціювали себе від Європейського Союзу, частково через конфлікт в Афганістані та їхню внутрішню політику». Крім того, Франція під час попереднього президента Н. Саркозі взяла на себе ініціативу щодо організації військової інтервенції в Лівію та проявила свою активну позицію в регіоні, тому Ф. Олланд продовжував близькосхідну політику Французької Республіки щодо врегулювання конфліктів, навіть встановив більш жорсткішу позицію щодо Близького Сходу. Наприклад, під час переговорів Франція висувала більш вимоги до Ірану ніж США. Ф. Олланд також організував французьку інтервенцію в Малі, що виявилася відносно успішною у перемозі над ісламістськими екстремістами у північній частині країни [7].

С. Холлідей, колишній посол США з особливих політичних питань при Організації Об'єднаних Націй, зазначив, що «США повинні цінувати важливість відносин з Францією. Франко-американський союз заснований на міцному фундаменті ще за часів Маркіза де Лафайєтта, який здійснив значний внесок в Американську революцію, бо тільки через французьку допомогу Сполучені Штати змогли відокремити себе від Британії. З обох боків Атлантики ці дві держави повинні бути обережними стюардами важливого партнерства, побудованого за демократичними принципами, для того щоб обидві країни змогли скористатися перевагами ще більш динамічних відносин у майбутньому» [8].

Після обрання нового президента Французької Республіки Е. Макрона, першим пріоритетом Франції на Близькому Сході стала боротьба з «Ісламською державою» та радикальним ісламізмом, збереження ядерної угоди з Іраном, а також зміцнення громадянського суспільства та постконфліктне врегулювання ситуації в Іраку та Сирії. До того ж Французька Республіка прагне зберегти єдність Лівану і стримування експансії шіїтського угруповання Хізбалла в цій країні.

На відміну від франко-американського партнерства щодо іранського питання, сирійської кризи та боротьби з «Ісламською Державою», Франція та США дотримуються дещо інших підходів щодо врегулювання палестино-ізраїльського конфлікту. Французька Республіка допускає різні варіанти вирішення палестино-ізраїльського конфлікту, прагне підтримувати діалог з обома сторонами конфлікту. В той час як США значною мірою підтримують Ізраїль. Проте, до приходу до влади Д. Трампа існував консенсус між двома державами

щодо вирішення конфлікту на основі принципу «дві держави для двох народів». Під час першої зустрічі лідерів США та Ізраїлю новообраний президент США заявив, що Сполучені Штати більше не просуватимуть політику «дві держави для двох народів», яку Вашингтон обстоював десятиліттями. Натомість план, що передбачає створення незалежної Палестинської держави поряд з Ізраїлем офіційно підтримує Франція. Французька Республіка прагне взаємодіяти з Ізраїлем та Палестинською адміністрацією, а також із лідерами Єгипту, Йорданії та Саудівської Аравії з вирішення конфлікту двох держав на основі Арабської мирної ініціативи 2002 р. і виступає проти будівництва Ізраїлем нових поселень на палестинських територіях [2].

Також Резолюція Ради Безпеки ООН, прийнята 23 грудня 2016 р., оголосила незаконним будівництво поселень Ізраїлем та підкреслила розходження між Європою та Сполученими Штатами Америки щодо ізраїльсько-палестинської проблеми. Як відомо, під час передвиборної кампанії Д. Трамп демонстрував великі симпатії до Ізраїлю. Зокрема, він закликав адміністрацію президента Б. Обама заблокувати резолюцію РБ ООН №2334, що вимагала від Ізраїлю припинити поселенську діяльність, а також обіцяв перенести американське посольство з Тель-Авіва до Єрусалиму. Тоді, Ф. Олланд прокоментував, що перенесення американського посольства в Єрусалим, як обіцяє президент США Д. Трамп, «є провокацією, що матиме катастрофічні наслідки».

Також Паризька конференція відбувалася напередодні інавгурації обраного президента США Д. Трампа і мала на меті донести до нього колективний міжнародний заклик дотримуватися в його майбутній близькосхідній політиці існуючих міжнародних принципів врегулювання палестино-ізраїльського конфлікту. Міністр закордонних справ Франції Жан-Марк Еро заявив, що конференція зібралася з метою стимулювати відновлення процесу врегулювання палестино-ізраїльського конфлікту і заявити, що співіснування двох держав – єдино можливе розв'язання цього конфлікту [2]. У підсумковій заяві учасників конференції міститься заклик до Ізраїлю і ПНА офіційно підтвердити прихильність до врегулювання палестинсько-ізраїльського конфлікту, заснованого на принципі «двох держав для двох народів». У документі також згадується, що міжнародне співтовариство не визнає змін кордонів Ізраїлю, що існували до 1967 року, без узгодження обома сторонами. Учасники конференції підтвердили неприйняття поселенської діяльності Ізраїлю на Західному березі, Голанських висотах і в Східному Єрусалимі. Таким чином, щодо палестино-ізраїльського конфлікту позиції Французької Республіки та США розходяться щодо вирішення зтяжкого регіонального конфлікту. Однак, ці протиріччя не виходять за рамки франко-американського партнерства на Близькому Сході.

Висновки. Підводячи підсумки нашого дослідження можемо констатувати, що близькосхідні конфлікти впливають на розвиток двосторонніх взаємин між Французькою Республікою та США. Хоча іракська криза 2003 р. здійснила розкол у франко-американських відносинах, іранська ядерна проблема, війна в Лівії, сирійська криза та спільні зусилля двох держав у боротьбі з Ісламською Державою зміцнили двосторонні

взаємини між двома державами, вивівши їх до рівня партнерства в близькосхідному регіоні. Незначні протиріччя двох держав щодо палестинсько-ізраїльського конфлікту суттєво не впливають на франко-американське партнерство у вирішенні конфліктів на Близькому Сході. Франція і надалі буде підтримувати США у відновленню миру і забезпеченні захисту прав людини у Сирії, боротьби з Ісламською Державою та міжнародним тероризмом.

Список використаних джерел

1. Басняк Ю. Відносини між США та Францією в сфері безпеки: кінець XX – початок XXI ст. Сполучені Штати Америки у сучасному світі: політика, економіка, право, суспільство. Ч.2: зб. матеріалів II міжнародної науково-практичної конференції (м. Львів, 15.05.2015) / упоряд. Калитчак Р. Г., Зазуляк З. М. – Львів: Центр американських студій ЛНУ ім. І. Франка, 2015. – С.154–158.
2. Волови. О. Близькосхідна конференція в Парижі [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://bintel.com.ua/uk/article/01-24-volovych/>
3. Панюжева М. Франко-американские отношения в сфере безопасности и особенности их реализации на евроатлантическом и ближневосточном направлениях (2001–2013 гг.): дисс. ... канд. истор. наук: 07.00.15 / Панюжева Марина Михайловна. – Нижний Новгород, 2015. – 216 с.
4. Charillon F. The ups and downs of Franco-American relations [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://theconversation.com/the-ups-and-downs-of-franco-american-relations-81215>
5. Charillon F. France and the U.S.: from reluctant alliance to ambiguous rapprochement // *European Political Science*. – June 2010. – Vol.9. – Issue 2. – P.189–198.
6. Fishman B., Brattberg E. Transatlantic security cooperation in the Middle East [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.cnas.org/publications/reports/transatlantic-security-cooperation-in-the-middle-east>
7. Gwertzman B. Why Franco-American ties matter? // *Council on Foreign Relations* [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.cfr.org/interview/why-franco-american-ties-matter>
8. Holliday S. The French elections and the future of the Franco-American relationship [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://thehill.com/opinion/op-ed/226231-the-french-elections-and-the-future-of-the-franco-american-relationship>
9. Levitte J.-D. France, America, and the Middle East [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.washingtoninstitute.org/policy-analysis/view/france-america-and-the-middle-east>
10. Loignon S. France-Etats-Unis, amis malgre tout [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.leparisien.fr/magazine/grand-angle/le-parisien-magazine-france-etats-unis-amis-malgre-tout-04-11-2016-6280086.php>
11. Robinson D. Obama, Hollande hail transformed U.S.–French Relationship [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.voanews.com/a/obama-hollande-hail-transformed-us-french-relationship/1848697.html>

References

1. Basnjak Ju. Vidnosyny mizh SShA ta Francijeju v sferi bezpeky: kinec' XX – pochatok XXI st. Spolucheni Shtaty Ameriky u suchasnomu sviti: polityka, ekonomika, pravo, suspil'stvo. Ch.2: zb. materialiv II mizhnarodnoi' naukovy-praktychnoi' konferencii' (m. L'viv, 15.05.2015) / uporjad. Kalytchak R. G., Zazuljak Z. M. – L'viv: Centr amerykans'kyh studij LNU im. I. Franka, 2015. – S.154–158.
2. Volovy. O. Blyz'koshidna konferencija v Paryzhi [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu: <http://bintel.com.ua/uk/article/01-24-volovych/>
3. Panjuzheva M. Franko-amerikanske otnoshenija v sfere bezopasnosti i osobennosti ih realizacii na evroatlanticheskom i blizhnvostochnom napravlenijah (2001–2013 gg.): diss. ... kand. istor. nauk: 07.00.15 / Panjuzheva Marina Mihajlovna. – Nizhnij Novgorod, 2015. – 216 s.
4. Charillon F. The ups and downs of Franco-American relations [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu: <https://theconversation.com/the-ups-and-downs-of-franco-american-relations-81215>

5. Charillon F. France and the U.S.: from reluctant alliance to ambiguous rapprochement // *European Political Science*. – June 2010. – Vol.9. – Issue 2. – P.189–198.

6. Fishman B., Brattberg E. Transatlantic security cooperation in the Middle East [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu: <https://www.cnas.org/publications/reports/transatlantic-security-cooperation-in-the-middle-east>

7. Gwertzman B. Why Franco-American ties matter? // *Council on Foreign Relations* [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu: <https://www.cfr.org/interview/why-franco-american-ties-matter>

8. Holliday S. The French elections and the future of the Franco-American relationship [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu: <http://thehill.com/opinion/op-ed/226231-the-french-elections-and-the-future-of-the-franco-american-relationship>

9. Levitte J.-D. France, America, and the Middle East [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu: <http://www.washingtoninstitute.org/policy-analysis/view/france-america-and-the-middle-east>

10. Loignon S. France-Etats-Unis, amis malgre tout [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu: <http://www.leparisien.fr/magazine/grand-angle/le-parisien-magazine-france-etats-unis-amis-malgre-tout-04-11-2016-6280086.php>

11. Robinson D. Obama, Hollande hail transformed U.S.–French Relationship [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu: <https://www.voanews.com/a/obama-hollande-hail-transformed-us-french-relationship/1848697.html>

Yurchak V. M., post-graduate student, Vasyl Stefanyk Precarpathian national university (Ukraine, Ivano-Frankivsk), vitaliayurchak@gmail.com

Middle East conflicts as a challenge to the Franco-American partnership

The article analyzes the United States and France's foreign policy in the Middle East and the influence of the Middle East conflicts on the development of bilateral relations between the French Republic and the USA and the formation of the Franco-American partnership today.

Keywords: the French–U.S. partnership, the Middle East conflicts, United States foreign policy in the Middle East and France's foreign policy in the Middle East.

* * *

УДК 327.56(519.5)

Кан Ден Сик,

кандидат политических наук, профессор кафедры Восточной филологии, Киевский национальный лингвистический университет, член Консультативного Совета по мирному и демократическому объединению Кореи (Украина, Киев), kme112000@yahoo.com

ОБОСТРЕНИЕ КРИЗИСА НА КОРЕЙСКОМ ПОЛУОСТРОВЕ И СТРАТЕГИЧЕСКОЙ КУРС РЕСПУБЛИКИ КОРЕЯ

Ракетно-ядерная проблема Северной Кореи является одной из серьезнейших проблем не только в США, но и во всем мире. Приход к власти нового правительства Трампа в США и резкая активизация испытаний ракетно-ядерного арсенала Северной Кореей привело к резкому обострению кризиса на Корейском полуострове. В данной статье рассматриваются задачи нового правительства Мун Дже Ина в связи со сложившейся ситуацией. За многие годы противостояние США–КНДР впервые привело к реальной угрозе войны. В статье излагаются позиции США, КНР и РК по решению северокорейской ракетно-ядерной проблемы. Возрастание дилеммы для РК в условиях продолжающихся ракетно-ядерных испытаний Северной Кореи и обострение отношений США–КНР. В выводах приводятся три варианта решения проблемы.

Ключевые слова: обострение ситуации, ракетно-ядерная проблема Северной Кореи, денуклеаризация, политика санкций и угроз, тактика давления, статус ядерной державы.

(статья друкується мовою оригіналу)

Одной из самых острых проблем на Корейском полуострове и США является ракетно-ядерная проблема Северной Кореи, и похоже на то, что кризис достиг